

[Arne Melchior]

er ansatte, der gerne vil have overarbejde, som det er arbejdsgiveren, der ønsker, at de udfører det.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Nu er det vist på tide, at der bliver sagt nogle venlige ord om det fremsatte forslag, og det vil jeg så starte med.

Vi er naturligvis i SF enige i målsætningen med dette lovforslag. Vi har i flere år arbejdet for en begrænsning af overarbejde og obligatorisk afspadsering af nødvendigt overarbejde, og vi har fremsat forslag herom i forskellige varianter. Som altid tager det nogen tid, inden de gode ideer tages op herinde, men bedre sent end aldrig er et godt gammelt ord, der også kan anvendes i denne forbindelse.

Da den krisetid, vi står i, ikke ser ud til at være foran sin afslutning sådan lige umiddelbart, kan vi forvente stor ledighed også de kommende år, og derfor finder vi det rigtigt at prøve at mindske denne ledighed ved at begrænse overarbejdet. Samtidig hermed skal det nævnes, at det er forkert, at nogle arbejder mere end 40 timer ugentlig med deraf følgende hurtig nedslidning, når der er ledige, der gerne vil have arbejde. Det skal dog indrømmes, at begrænsning af overarbejde ikke alene kan forhindre, at nogle arbejder mere end 40 timer ugentlig, og det kan da godt være, at vi skal til at se nærmere på, hvor stor udbredelse dobbeltstillinger har, og om der eventuelt skal sættes ind for at mindske antallet af dobbeltstillinger.

Når jeg ser nærmere på dette forslag, så må jeg umiddelbart sige, at jeg ikke synes, det er godt nok. Jeg skal ikke her gå ind på en række enkeltheder, men blot lige trække de væsentligste frem, hvor jeg synes det træder tydeligst frem at forslagsstilleren, altså arbejdsministeren, måske er blevet lidt bange for sin egen skygge.

Det gælder bl. a. forslagets bestemmelse om, at enhver aftale, der både kan ligge over og ikke mindst under kravene i dette forslag, medfører, at loven bliver betydningsløs. Det kan da ikke være meningen. Jeg erkender, at der må smidighed til, og at der på arbejdsmarkedet er indført aftaler om afspadsering af overarbejde i visse fag. Disse aftaler er for norges vedkommende udmærkede og virker efter hensigten, så der er ikke nogen grund

til at pille ved dem, men jeg mener, at såfremt denne lov overhovedet skal have nogen værdi, så bør den opfattes som et mindstekrav. Der er indbygget ganske mange dispensationsmuligheder i loven, som fjerner ikke så lidt af dens værdi. Dem kan jeg godt være lidt skeptisk over for, men de er da til at leve med. Men det kniber noget med at se lovens værdi, såfremt den ikke betyder, at det, der står i den, er mindstekrav, og at disse krav skal overholdes. Vi vil selvfølgelig se nærmere på bl. a. dette i udvalget.

Der er et punkt mere, jeg lige godt vil knytte en bemærkning til.

Såfremt man ønsker den maksimale virkning på ledighedstillene, så mener vi, at det bliver nødvendigt at se på den bestemmelse, der omhandler overarbejdstillæg. Der står i § 4, stk. 3, at dette tillæg enten kan ydes i penge eller i form af yderligere afspadsering. Det er klart, at såfremt det ydes i penge, så får man simpelt hen ikke den maksimale virkning af loven. Det er jo ikke usædvanligt, at dette tillæg ligger på 50 pct. af den normale timeløn. Det kan altså omregnes til en ekstra afspadseringstime, og det mener vi må være den maksimale udnyttelse af disse ting, hvis vi vil gøre noget, der virkelig batter.

Jeg skal ikke gå nærmere ind på detaljer her, men gentage det, jeg sagde indledningsvis, at vi er enige i intentionerne i forslaget, og at vi kan love positivt at medvirke til et godt opklaringsarbejde i udvalget, for det er helt tydeligt, at der trænges til et godt opklaringsarbejde, det kan vi høre af de bemærkninger, der er gjort indtil nu.

Jeg har lyst til at bruge det sidste øjeblik af min taletid til at sige, at jeg synes, det er forbløffende, som man taler smukt om de lavtlønnede.

For det første siger man, at man ikke skal gribe ind i overenskomster. Det har man ellers glad og fro gjort fra forskellige borgerlige partiers side igennem de sidste 4-5 år. Der har ingen slinger i valsen været, når der har skullet fastsættes lønninger herindefra. Så er det blevet gjort ved hårde indgreb i overenskomsterne. Den argumentation finder jeg virkelig forkastelig.

Det andet, der har været sagt heroppefra – det var ikke mindst fru Grethe Fenger Møller – er, at nu griber man ind i ikke mindst de lavtlønnedes frihedsrettigheder – sådan opfattede jeg det. Den frihedsret, der her er